

[Kristen Amby.]

hvorvidt denne Betragtning er rigtig eller ikke. Det afgørende er en eneste Ting: Hvilke Konsekvenser man vil drage af denne Betragtning.

Det synes dog naturligt, naar man hævder, at de gamle Kommunegrænser ikke svarer til Tidens Udvikling, om Ministeren havde draget Konsekvensen deraf, hvad angaar det forvaltningsmæssige. Han siger derom rundt omkring i sin Tale nogle spredte Bemærkninger, siger, at naturligvis maa der stadig væk ske Omlægning af Kommunegrænserne, men han synes ikke at ville tage dette Problem op her. Og jeg kan godt forstaa, at han ikke har villet det, for naar man rører ved dette Problem, kommer man til et andet, derunder liggende Spørgsmaal: Spørgsmaalet om Udstrækningen af Kommunernes Selvstyre. Her var en selvfølgelig Konsekvens, som Ministeren ikke har draget, men som jeg synes han skulde have draget, en Konsekvens, som bestod i en Begrænsning af det kommunale Selvstyres Ret til ved Forhøjelser og Fradrag at beskatte en given Indtægt i Kommuner med ensartede Forhold højst forskelligt.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen har været inde herpaa, men jeg udleder andet heraf, end det ærede Medlem gjorde. To Kommuner, der i øvrigt er økonomisk lige, baade med Hensyn til Indtægter og Udgifter, kan ved Fastsættelse af Ligningsregler, Fradrag- og Forhøjelsesregler, beskattes den samme Indkomst højst forskelligt. I Lovforslag Nr. 72, Forslag til Lov om personlig Skat, der tidligere har været behandlet her i Rigsdagen og i øvrigt er vedtaget her i Folketinget, og som ogsaa er til Behandling her i Dag, forsøges der bl. a. gennem Paalægget om, at Skattevedtægterne skal indsendes til Approbation af Ministeriet, givet ensartede Regler inden for den samme Kommune over for samme Forhold. Da Ministeren rejser Problemet om Ulighed Kommunerne imellem, forekommer det mig ganske mærkeligt, at han i det samtidige Lovforslag om personlig Kommuneskat snarere forøger den Ulighed, der er i Dag, end formindsker den, for saa vidt der er Forslag om, at Forhøjelsen af en given Indtægt skal kunne stige til 50 pCt. i Stedet for som nu til 40.

Altsaa, hverken i Lovforslag om personlig Kommuneskat eller i det om Udligningsfonden har Ministeren blot gjort noget Forsøg paa at fjerne denne ikke ringe — ja, jeg mener i Virkeligheden allervæsentligste — Aarsag til en ulige skatte-

mæssig Behandling Kommunerne imellem og dermed Borgerne imellem.

Ser man paa Bilag 4 til Lovforslaget om Udligningsfonden, som skal illustrere Uligheden af Skattetrykket og derigennem naturligvis afgive Motiv for Ministerens Forslag om Udligning, maa det da falde lige i Øjnene, at en af de vigtigste Grunde til Uligheden er de forskellige Ligningsregler, Kommunerne bruger. Ministeren oplyser i dette Bilag om en bestemt Indtægt paa 1 200 Kr., at et Sted beskattes den med 153 Kr., et andet Sted med 1 Kr. Men man behøvede nu ikke Ministerens udviklede Forslag for at ændre dette Forhold; hvis Ligningsreglerne var ensartede, vilde der aldrig kunne komme en saa ulige skattemæssig Behandling af en given Indtægt, som Forholdet 1 til 153 er Udtryk for. Den laveste Ligningspromille, nogen Købstad har — og det er jo her Købstæderne, der er Tale om —, er 4,8, den højeste ligger omkring 20. Det vil sige, at hvis vi ikke havde de forskellige Ligningsregler i Købstæderne, som skaber Uligheden over for Skatteborgerne, saa vilde der her være en Ulighed, udtrykt ved Forholdet 1 til 4 i Stedet for ved Forholdet 1 til 153.

Hvis man gaar over til en nærmere Uddybning af dette og læser videre i det samme Bilag, vil man se, at der her ikke er Tale om to Kommuner, hvoraf den ene er særlig daarligt stillet og den anden særlig godt stillet. Den Kommune, hvor man beskatter en Indtægt paa 1 200 Kr. med 153 Kr., har en Skattebrøk paa 137, medens den Kommune, der beskatter den samme Indtægt med 1 Kr., har en Skattebrøk paa 121. Altsaa, Uligheden skyldes ikke her tekniske og økonomiske Forhold, men skyldes simpelt hen de uensartede Ligningsregler, man har. Nu er det naturligvis et Grænsetilfælde, men Ministeren har jo taget det med — hvorfor skulde han dog ellers have gjort det — for rigtig at imponere os med den forfærdende Ulighed, der er.

Heroverfor siger jeg, at en Del af denne Ulighed kunde udmærket bringes ud af Verden ved Gennemførelse af ensartede Ligningsregler, og det maatte man i alt Fald gøre, før man gik til noget saa udviklet som det, Ministeren her vil have gennemført. I alt Fald som Grundlag for Paavisningen af den Ulighed, der er, og som Ministerens Forslag altsaa skal bøde paa, duer Tabellerne simpelt hen ikke. De vilde kun kunne give Udtryk for en reel Paavisning af Uligheden, hvis Grundlaget for Beregningen var ens.

Noget tilsvarende gælder i øvrigt for